

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Mors Have. Digt 1918

Citation: Aakjær, Jeppe: "Mors Have. Digt 1918", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 564. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid60631/facsimile.pdf> (tilgået 17. oktober 2021)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

Niels Pejser forstod sig kun kummerligt paa Systemer. Men han var én af de Bønder, som altid gik i sit eget Tøj, hvad enten man traf ham ude eller hjemme; og den Type bliver efterhaanden sjældnere end man tror og aftager — efter mine Erfaringer —, alt eftersom Højskolelæskudene stiger.

Jenle, 20. Marts 1913.

MORS HAVE.

»Tidsskrift for hist. Botanik«, 1. Hæfte 1918.

Vi havde hjemme en gammel Have,
skjønt *Kaalgaard* var nok dens rette Navn;
bag Digesaad og forblæste Stave
den laa saa ydmyg til Pryd og Gavn.
Jeg skjulte mig under dens *Hylid* med Svimler,
og vidste som Barn ej bedre Sted;
thi blaa var Laagen, og blaa var Himlen,
og blaa *Lavenåten* i Moders Bed.

En Billedbog af de kjære kjendte,
ja saadan laa den for Barnets Sind,
og Søndenvinden dens Blade vendte,
og Solens Straaler var Pegepind;
og Farve kjæmpede hedt med Farve,
Gult skingrede op over Rødt og Blaat;
mod Bunden „grined“ den røde Arve,
men *Kejserliljen* bar Kronen flot.

Den strunke *Blaahat* mod Lyset gaber
og viser Solen de nye Sko,
Valmuen blussende Ho'det taber,
blot Vinden dikler den med en Kno.
Og *Morgenfruer* med tændte Fakler
ved højlys Dag bag *Auriklers* Ring,
og *Hyacinther* som smaa Mirakler,
der nejer, svajer for Ingenting.

Stokrosen klatrer i Middagsvarme
 langs Kjærstolper og klinet Væg
 op for at slynge de laadne Arme
 i Tagets tavsede Oldingskjæg.
 St. Hansurt drejer sit sløve Øje,
 Neseda skutter sig lev og glad,
 som blanke Knapper i Barnets Trøje
 staar Tusindtyder i Ring og Rad.

Og Duften, Duften i Moders Have
 af Timian, Mynte, Kjørvel, Kaal,
 den væded ud over Saad og Stave,
 som naar man skvalper en bredfyldt Skaal.
 Man gik i Røs som af søde Dramme
 fra Hyben, Lavendel, Pastinak:
 Malurt og Regnfang bød helst de ramme,
 til hvilke Bien sa' stødt: „Nej Tak!“

I Havens hedeste Solskinshjerne
 stod Halmhatskuben blandt Dild og Lag:
 der hørte man ogsaa Humlen tørne
 og vredt rumstere paa kort Bessøg.
 Her Gravehvepser holdt gyldne Stævner
 i Peberrodsbedet ved Digets Grund,
 mens Havebænken slog lange Revner,
 og Bier glimted om Kubens Mund.

Alt Vildt og Voldsomt var stænget ude
 fra dette hellige, stille Sted,
 som Mor bevogtede bag sin Rude
 og lokked til Trivsel Bed for Bed.
 Om taabelig Stud dog ind var kommen
 og mulemaalte de brede Kaal —
 ej Ulv kan jages af Helligdommen
 med drøjere Knubs eller mere Skraal.

Nu er den segnet, den lave Lønge,
 der skjærmed for Barnets Paradis,
 og segnet Leen, som klang i Enge,
 og Armen, som svarg den — ligervis.

Ej glider Reseda- og Høduit sammen
som før engang i en Høstkvælds Vind,
naar spejlende Kvier drak af Dammen,
mens Mor fra Ribsen tog Vasken ind.

Forsvunden er ogsaa de Uskyldsglæder,
naar Gulv var fejet og alting gjort,
at se Dig, Moder, i Alterklæder
en Søndag glide fra Hjemmets Port:
Guldkorset funkled paa Salmehogen
i Janisolens forgjorte Skin,
imens Du løfted fra Laagen Krogen
og skred fra Toften til Duften ind.

Og *Ambroen* stod saa søndagskjæmmet,
og *Balsam* skinned af Morg'nens Bad,
da Mor sin Haand mod dens Grene stemmed
og tog hos Busken et takket Blad.
Hun lugted til det i gode Drømme
og la' det ømt paa den sorte Bog;
mens Blomster kysset paa Kjolens Sømme,
hun atter Vejen mod Toften tog.

Og stille skred hun med Kirkefølget
ud mod den stigende, stærke Sol,
mens Græsset groed og Rugen bøged
og Haner ved hvide Gavle gol.
Og Balsambladet mod Mor opsendte
sin bedste Sødme fra Hjemmets Jord;
det dufted ind ad den hvide Stente
og rundt om Fonten ved Nådverbord.

30. August 1918.